

הפיות ממונטאו

בקרבת פוצומג'ורה ישנה גבעה שנקראת מונטאו. מי שיגיע אליה ימצא אותה מלאה כרמים. והם אמנם משמשים לעשיית יין טוב. לא בטוח מה היה שם בעבר... אך הקשיבו מעט... לפני זמן רב על פסגת המונטאו עמד ארמון כה יפה שנראה

כמו ארמון של נסיך או מלך. שם בדיוק חיו הפיות. הן היו קלות כמו פרפרים, הן יכלו לעבור בכל מקום ולעוף בכל אתר עם כנפיהן הצבעוניות. כאשר התנועעו, האירו את הכל מסביבן כמו גחליליות. אך היה להן בעיה אחת: הן היו אילמות ולא יכלו לדבר עם אף אחד. מי יודע איך תקשרו בינן לבין עצמן. כל לילה פיות הפרפרים עזבו את

ההר וירדו אל בני האדם. מתוך סקרנות הן הלכו לבדוק מה נעשה בכל בית. הן יכלו להיכנס דרך חור המנעול או דרך חלונות סגורים.

לעתים קרובות קרה שבמשך הסיבוב הלילי הן מצאו אלמוני, שנראה להן במיוחד נחמד. אולי מישהו שישן עם אצבע בפה, אם היה זה ילד, או אפילו מי שישן על האדמה מפני שהיה כל כך עני שלא הייתה לו מטת נוצות רכה. לפעמים היו אלה רגליים קטנטנות שחורות-שחורות, נפוחות-נפוחות מרוב הליכה ללא נעליים, שהציצו מקצה הסדין ורתקו את תשומת לב הפיות אליהן. ומזמן לזמן, ורק כאשר מישהו באמת מצא חן בעיניהן, התקרבו והעירוהו בתופסן את אפו שלוש פעמים, משכוהו מן המטה ונתנו לו ללכת אחריהן עד מונטאו.

למרות השעה הלילית הכביש לגבעה היה מואר על ידי כנפי הפיות. כאשר הגיעו אל הארמון, לקחו את המוזמן ביד והובילו אותו אל שולחן ערוך, ושם שסעדו את לבו בעלי פרחי הרד וביין ערער, כשהוא יושב על שטיח עננים רכים בצבע פרח הווינקה. בסיום הארוחה הובילו את האורח אל מרתף מבדולח מלא וגדוש זהב, יהלומים, פנינים, מטבעות ופניני ים. הכל נצץ ומאיר והלילה נראה כיום.

אך כישוף אחד היה: לא ניתן היה לנגוע באוצר בידי אדם לפני זריחת החמה. הפיות ידעו את הסוד, אך לא הצליחו להסבירו לאורח וזה ציער אותן מאוד. הן נסו להסביר לאורח בתנועות כנפיהן, אך זה לא הועיל. האורח מוקסם מן התכשיטים והזהב לא שם לב לכנפיים המרקדים, הושיט מיד את הידיים על מנת לנגוע ולקחת... אך האוצר הפך לפחם. איש לא הבין את מסר הפיות, שבסוף התעייפו ונעלמו ביחד עם הארמון. מרתף הבדולח, מלא העושר, עדיין קיים שם למטה. אך מי יודע איפה?